

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. J.**, bytem, zastoupen Mgr. Vojtěchem Mihalíkem, advokátem, se sídlem Brněnská 154/32, 692 01 Mikulov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č.j. 880 411 4484/47091-VD, ve věci invalidního důchodu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č.j. 880 411 4484/47091-VD **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vojtěchu Mihalíkovi, advokátu se sídlem J. Palacha 121/8, 690 02 Břeclav, se přiznává odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **6658 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou ze dne 3. 6. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č.j. 880 411 4484/47091-VD (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016, č.j. R-8.3.2016-423/880 411 4484 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalovaná provedla autoremeduru a změnila své původní rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015, č.j. 880 411 4484 (dále jen „prvotní rozhodnutí“) tak, že se žalobci podle ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) přiznala od 29. 9. 2014 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3110 Kč měsíčně. Podkladem tohoto rozhodnutí byl posudek o invaliditě vypracovaný v rámci prvního námitkového řízení dne 19. 2. 2016, podle něhož byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 1 ZDP, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 70 %. Podkladem pro prvostupňové rozhodnutí byl posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi (dále jen „OSSZ v Břeclavi“) ze dne 24. 11. 2015 a byl původně uznán invalidním pro invaliditu třetího stupně až ode dne 20. 10. 2015, přičemž pokles pracovní schopnosti byl stanoven o 70 %.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že při novém posouzení zdravotního stavu vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky MUDr. H., profesního dotazníku a dalších nálezů odborných lékařů (MUDr. M., MUDr. K., MUDr. H. a MUDr. M.). U žalobce jde o paranoidní schizofrenii s postpschotickou deteriorací intelektu, stav po bipolární afektivní poruše s projevy lehké až střední deprese, hypotyreóza a další zdravotní postižení. Novým posudkem o invaliditě zpracovaným lékařem žalované dne 19. 4. 2016 bylo potvrzeno, že žalobce je od 29. 9. 2014 invalidním ve třetím stupni invalidity, přičemž pokles pracovní schopnosti byl vyčíslen na 70 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je zdravotní postižení uvedené v kapitole V. (duševní poruchy a poruchy chování), položce 3 (schizofrenie a schizofrenní poruchy a poruchy s bludy), písm. e) (zvláště těžké postižení, časté ataky s funkčně těžkou reziduální symptomatikou, trvalá psychotická nebo reziduální symptomatika těžkého stupně, závažné narušení výkonu téměř všech denních aktivit) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Datum invalidity bylo možné stanovit již dnem 29. 9. 2014, tj. ode dne relevantního psychiatrického vyšetření. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je paranoidní schizofrenie, kterou lze posudkově hodnotit jako zvláště těžké postižení s reziduální symptomatikou těžkého stupně se závažným narušením výkonu všech denních aktivit. Lékařka žalované poukázala na to, že první kontakt žalobce s psychiatrickou ambulancí se datuje do roku 2008 na Psychiatrické klinice v Hradci Králové pro psychotické vnímání, depresivní a úzkostné stavy s odmítnutím hospitalizace, potíže ale zřejmě začaly již od roku 2007 a v roce 2009 mu byla asi sdělena diagnóza bipolární afektivní s následnou první hospitalizací v roce 2010 (leden – březen). Poté se zdravotní stav žalobce výrazně zhoršil v červenci 2014 a následně byl hospitalizován v květnu 2015. Podle propouštěcí zprávy z hospitalizace od 20. 5. 2015 do 25. 11. 2015 byl přijat pro výraznou anxiету, hlubokou depresi a psychotické stavy s vlivem na jednání. Původní diagnóza bipolární poruchy byla změněna na paranoidní schizofrenii. Lékařka žalované hodnotila i starší nálezy z vyšetření z roku 2014 týkající se dřívějšího uznání invalidity (propouštěcí zpráva z Psychiatrické léčebny U Honzíčka od 28. 1. 2010 do 19. 3. 2010, zprávy MUDr. H. (29. 3. 2010 - 30. 6. 2015) a souhrnnou zprávu dlouhodobé psychoterapeutické péči MUDr. M. během let 2009 – 2015 popisující jeho osobnost jako nezralou, hraniční s poruchami vůle, poruchami pozornosti a velkou citovou rozkolísaností, což se jeví jako vážná překážka v zajištění trvalé obživy pouze vlastními silami. V závěru byla konstatována maniodepresivní psychóza. Žalobce byl vyšetřen při jednání lékařky žalované dne 19. 4. 2016, kde byl bez

známek významné deprese či úzkosti a bez známek psychotické symptomatologie. Na základě provedeného komplexního přezkumu dospěla lékařka žalované k závěru, že zdravotní stav odpovídá invaliditě třetího stupně, a to ode dne 29. 9. 2014, a potvrdila tak závěry prvního jednání o námitkách dne 19. 2. 2016. Dřívější datum invalidity nebylo podle jejího názoru možno stanovit. Z uvedených důvodů shledala žalovaná námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí (založené na posudku ze dne 19. 2. 2016) jako nedůvodné.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ze dne 7. 10. 2016 žalobce uvedl, že nepopírá závěr žalované, že je invalidní ve III. stupni invalidity ode dne 29. 9. 2014, má však za to, že počátek vzniku invalidity nebyl napadeným rozhodnutím určen správně. Ze zdravotní dokumentace vyplývá, že příčinou invalidity žalobce je vážné psychické onemocnění s progresí, které není důsledkem jednorázového skutkového děje. Projevy tohoto onemocnění, byť nikoliv v takovém rozsahu či závažnosti jako v současné době, jsou konstatovány již v roce 2007 a v lednu roku 2010 pro ně byl hospitalizován. Není důvodu pochybovat o tom, že právě zdravotní obtíže žalobce dané již před datem 29. 9. 2014, měly rozhodující vliv na jeho přístup k přípravě na budoucí povolání, která nebyla úspěšně završena, a také na jeho schopnost zajišťovat si soustavnou pracovní činnost prostředky k obživě. V této souvislosti žalobce odkázal na obsah zprávy ošetřující lékařky MUDr. H. Uvedené skutečnosti zdůvodňují závěr o nesprávnosti napadeného rozhodnutí. Je nepochybné, že podmínky pro uznání žalobce invalidním byly dány již před tímto datem, ať již mělo jít o invaliditu III. či nižšího stupně. Žalobce dále navrhl jako důkaz výslech MUDr. H. H. a MUDr. J. M., jakož i zpracování lékařského posudku týkajícího se jeho zdravotního stavu, a to zejm. za účelem prokázání jeho tvrzení o počátku vzniku invalidity. Dále uvedl seznam lékařských zpráv, které navrhl rovněž provést jako důkaz. Ohledně otázky určení přesného termínu vzniku invalidity žalobce upřesnil, že jde o invaliditu způsobenou onemocněním psychického rázu, která se postupně vyvíjí a zachycení určitého okamžiku definovaného konkrétním dnem je odlišné např. od pracovního úrazu. Podle jeho názoru se u něho psychické onemocnění objevovalo již v od roku 2007, přičemž v roce 2010 dosáhlo intenzity invalidity. Žalobce má za to, že invalidita III stupně vznikla u něho ke dni 1. 1. 2010.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že její napadené rozhodnutí je obsáhle a dostatečně odůvodněno, jsou uvedeny a konkretizovány lékařské zprávy, z nichž žalovaná vycházela. Závěry posudku byly převzaty do odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Protože žalobce zpochybnil závěry posudku, navrhla žalovaná vypracování nového posudku Posudkovou komisí MPSV ČR (dále jen „PK MPSV“).

K vyjádření žalované žalobce podal stručnou **repliku** ze dne 9. 12. 2016, v níž uvedl, že souhlasí s vypracováním posudku PK MPSV, přičemž i nadále trvá na návrhu, aby ve věci byl proveden důkaz znaleckým posudkem nezávislého soudního znalce, in eventum ustanoveného soudem. Na to žalobce navázal žádostí ze dne 19. 12. 2016 o zpracování posudku o vybraného soudního znalce.

Krajský soud následně nechal vypracovat **posudek** PK MPSV, pracoviště v Brně ze dne 2. 2. 2017. PK MPSV zasedala ve složení předsedy komise a odborného psychiatra, přičemž žalobce byl při jednání komise vyšetřen a byl seznámen s posudkovým závěrem. PK MPSV vycházela jak z posudkového spisu OSSZ v Břeclavi, tak ze zdravotní dokumentace praktického lékaře MUDr. H. Dále měla k dispozici doloženou zdravotní dokumentaci, zejm. zprávu MUDr. H. H. ze dne 14. 7. 2016 a 24. 3. 2016, souhrnnou zprávu o dlouhodobé psychoterapeutické péči během let 2009 – 2015 MUDr. H. M., lékařskou zprávu MUDr. M. ze dne 29. 12. 2015, výstupní zprávu z Psychiatrické nemocnice Písek ze dne 18. 12. 2015 a výstupní zprávu z ústavní léčby od 28. 1. 2010 do 13. 3. 2010. PK MPSV dospěla

k posudkovému hodnocení, že psychiatrické obtíže žalobce provázely již před rokem 2008. Podle jednotlivých zpráv MUDr. H. byl žalobce až do roku 2014 relativně uspokojivě kompenzován a těžší výkyvy byly spíše ojedinělé. V lékařské zprávě ze dne 24. 3. 2016 lékařka na rozdíl od všech svých předchozích zpráv do roku 2014 ve své souhrnné zprávě udává, že stav byl v podstatě stále psychotický, střídaly se manické a hypomanické a depresivní fáze. Stav zlepšení byl pouze krátkodobý, fáze remise byly velmi křehké, prakticky byl stále dekompenzován. To je ale podle PK MPSV v rozporu s ostatními zprávami z uvedeného období, podle nichž byl schopen studovat, jezdil na brigády do zahraničí apod. K podstatnějšímu zhoršení došlo v roce 2014, kdy odcestoval za prací do Německa a byl nalezen ve zuboženém stavu bez prostředků a převezen k psychiatrické hospitalizaci. Od roku 2015 došlo ke zhoršení příznaků, přičemž následně byla diagnóza změněna na schizofrenii. Vzhledem k progredujícímu deficitu postpsychotickému není schopen nyní ani do budoucna plného pracovního zařazení, remise se doposud nepodařilo dosáhnout a s ohledem na dosavadní vývoj onemocnění lze do budoucna předpokládat v lepším případě ustálení stávajícího stavu, ale spíše jeho progresi. Žalobce požaduje vznik invalidity III. stupně od 1. 1. 2010, k čemuž PK MPSV konstatovala, že v tomto období se již jeho duševní onemocnění projevovalo, ale příznaky nebyly natolik závažné, aby odpovídaly invaliditě III. stupně. K 1. 1. 2010 lze podle PK MPSV akceptovat invaliditu I. stupně, která trvá až k datu přiznání invalidity III. stupně. Přiznání invalidity III. stupně odpovídá datu 29. 9. 2014, kdy již jsou prokázány závažné duševní projevy postpsychotického defektu osobnosti, které brání výkonu soustavné výdělečné činnosti. Tento stav je podle PK MPSV pravděpodobně trvalý s předpokladem dalšího pozvolného zhoršování v budoucnu. V roce 2014 došlo k poměrně rychlému a závažnému zhoršení zdravotního stavu, a proto PK MPSV nestanovila v mezidobí invaliditu II. stupně, ale přímo přechod z I. stupně do III. stupně. Žalobce není schopen vykonávat žádné povolání za standardních podmínek, a rovněž tak není schopen rekvalifikace. Omezené výdělečné činnosti je schopen pouze za zcela mimořádných podmínek. PK MPSV dospěla k posudkovému závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované je od 1. 1. 2010 do 28. 9. 2014 žalobce invalidním v prvním stupni, přičemž šlo o pokles pracovní schopnosti o 40 % a rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo onemocnění uvedené v kapitole V., položce písm. c, tedy schizofrenie (středně těžké postižení). Ode dne 29. 9. 2014 byl žalobce invalidním ve třetím stupni invalidity pro pokles pracovní schopnosti o 70 %.

Krajský soud nařídil ve věci **jednání**, které se uskutečnilo v omluvené nepřítomnosti žalobce za účasti jeho zástupkyně a zástupkyně žalované dne 29. 8. 2017. Soud po přednesení návrhů obou stran konstatoval obsah soudního a správního spisu vedených v těchto věcech. Ze správního spisu krajský soud zdůraznil, že tam jsou obsaženy lékařské zprávy označené žalobcem, jakož i prvotní rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015, jímž byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně až ode dne 20. 10. 2015. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nejprve podal námitky ze dne 7. 1. 2016, na základě nichž žalovaná provedla tzv. autoremeduru svého prvostupňového rozhodnutí a nechala vypracovat nový posudek svého lékaře ze dne 19. 2. 2016, na základě něhož byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 1 ZDP, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 70 %, a to již od 29. 9. 2014. Na základě toho bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž opětovně žalobce brojil námitkami ze dne 4. 4. 2016, o nichž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Dále krajský soud provedl důkaz posudkem PK MPSV ze dne 2. 2. 2017 a vyzval strany k vyjádření k tomuto posudku. Zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce se závěry posudku PK MPSV souhlasí, přičemž k důkazním návrhům vzneseným v žalobě uvedla, že na nich žalobce za této situace netrvá. Zástupkyně žalované navrhla, aby bylo rozhodnuto v souladu s předloženým posudkem PK

MPSV s tím, že žádné další návrhy na doplnění dokazování nevznesla. Krajský soud ukončil dokazování a po slyšení závěrečného návrhu přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba je důvodná.

Právní úprava posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod je obsažena v ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění, které ve znění platném a účinném po 31. 12. 2009 upravuje tři stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu třetího stupně. Při určování poklesu pracovní schopnosti se mj. bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o tzv. stabilizovaný zdravotní stav a zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován. Podle ustanovení § 39 odst. 6 zákona o důchodovém pojištění platí, že za stabilizovaný zdravotní stav [odstavec 4 písm. b)] se považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, čj. 6 Ads 11/2013-20, přístupný na www.nssoud.cz). Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, čj. 6 Ads 99/2011-43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, stanovení míry poklesu pracovní schopnosti, stupně invalidity, dne vzniku invalidity, dne změny stupně

invalidity nebo dne zániku invalidity, schopnosti využití zachované pracovní schopnosti podle § 5 u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %, a zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35%, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, čj. 4 Ads 19/2012-18, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci byla předmětem sporu mezi stranami otázka vzniku invalidity žalobce, nikoliv samotná otázka jeho invalidity. Tato otázka byla řešena opakovaně i žalovanou ve správním řízení, kdy se datum vzniku invalidity žalobce posunulo z prvotního závěru, že invalidita žalobce vznikla ke dni 20. 10. 2015, k novému závěru ve změněném prvostupňovém rozhodnutí žalované, kde bylo uznáno, že žalobce byl invalidní ve třetím stupni již ode dne 29. 9. 2014. Žalobce ovšem namítal v žalobě a navazujících vyjádřeních, že je invalidní již od data 1. 1. 2010. Krajský soud nechal k prokázání této skutečnosti vypracovat posudek PK MPSV ze dne 2. 2. 2017. Předložený posudek PK MPSV má všechny formální náležitosti požadované vyhláškou o posuzování invalidity, přičemž PK MPSV zasedala v řádném složení a žalobce byl při jednání komise vyšetřen. PK MPSV se vyjádřila i k dochované pracovní schopnosti žalobce. Z obsahového pohledu představuje tento posudek úplné a komplexní zhodnocení otázky invalidity a jejího vzniku, neboť vychází z veškeré dostupné zdravotní dokumentace i z vyšetření žalobce při jednání komise. Stran sporného vymezení data vzniku invalidity předložený posudek akceptoval tvrzení žalobce, že invalidita vznikla dříve, než stanovila žalovaná v námitkovém řízení na základě posudků ze dne 19. 2. 2016 a ze dne 19. 4. 2016, přičemž PK MPSV dokonce akceptovala i přesně datum 1. 1. 2010, od něhož žalobce požaduje přiznání invalidního důchodu. Za rozhodující příčinu invalidity žalobce v období 1.1.2010 až 28.9.2014 považovala PK MPSV v souladu s předloženou zdravotní dokumentací schizofrenii, přičemž pokles pracovní schopnosti činil v tomto období 40%. Předložený posudek vykazuje tedy všechny známky stěžejního důkazu, o nějž je možno opřít závěr o vzniku invalidity žalobce.

Vzhledem k tomu, že žalobce proti uvedenému posudkovému závěru PK MPSV nic nenamítal, a žalovaná sama navrhla, aby krajský soud z těchto závěrů vycházel, krajský soud ve věci neprováděl další dokazování (s tím, že žalobce netrval na provedení svých důkazních návrhů – lékařských zpráv obsažených ve spisu OSSZ v Břeclavi, které byly podkladem posudku PK MPSV, a na vypracování znaleckého posudku). Ze skutkového stavu doplněného dokazováním bylo podle názoru krajského soudu jednoznačně zjištěno, že žalobce bylo třeba nahlížet jako na invalidního v prvním stupni invalidity již v období od 1. 1. 2010 do 28. 9. 2014. V ostatním závěru o invaliditě žalobce ode dne 29. 9. 2014, k nimž žalovaná dospěla již ve správním řízení na základě posudků žalované ze dne 19. 2. 2016 a 19. 4. 2016, v podstatné míře ob stojí a jsou potvrzeny názorem PK MPSV, že od tohoto data byl žalobce již invalidní ve III. stupni.

V dalším řízení je žalovaná povinna vydat ve věci invalidního důchodu žalobce nové rozhodnutí o námitkách žalobce ve smyslu § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná bude v dalším řízení o invalidním důchodu vázána skutkovým stavem zjištěným na základě provedeného dokazování v tomto soudním řízení (§ 78 odst. 6 s.r.s.) a bude z něho vycházet při novém posouzení data vzniku invalidity žalobce. Z toho

vyplývá, že žalovaná bude povinna posoudit nárok žalobce na invalidní důchod v období od 1. 1. 2010 do 28. 9. 2014 a vycházet přitom z toho, že žalobce v tomto období byl invalidní v prvním stupni invalidity. Žalovaná bude muset znovu rozhodnout také o nároku na invalidní důchod v navazujícím období od 29. 9. 2014, kdy již žalobce byl invalidní pro invaliditu třetího stupně, jak žalovaná dovodila již v řízení vedoucím k vydání napadeném rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované trpí vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., a proto je zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto výrokem II tohoto rozsudku tak, že se náhrada nákladů nepřiznává žádnému z účastníků řízení. Žalobce sice byl v řízení úspěšný, avšak přiznání náhrady nákladů řízení při jednání nepožadoval a ani krajský soud neshledal, že by mu nějaké náklady v řízení vznikly. Proto mu krajský soud žádnou náhradu nákladu nákladů nepřiznal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaná nebyla v řízení úspěšná a nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

O odměně ustanoveného zástupce bylo rozhodnuto následovně. Ustanovený zástupce ve věci učinil celkem čtyři úkony právní služby ve smyslu § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), které spočívaly v přípravě a převzetí věci (včetně nahlížení do spisu), doplnění žaloby ze dne 7. 10. 2016, replice ze dne 9. 12. 2016 a účasti při soudním jednání dne 29. 8. 2017. Při sazbě 1000 Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 advokátního tarifu) činí odměna za vykonané úkony právní služby 4000 Kč, kterou krajský soud zvýšil o režijní paušál ve výši 1200 Kč (300 Kč za úkon), tedy celkem 5200 Kč.

Zástupce žalobce vyúčtoval na cestovním k soudnímu jednání za cestu Mikulov – Brno a zpět, přičemž doložil kopii technického průkazu vozidla nákladního automobilu Toyota XA3 reg. zn. 3B40620, podle něhož je průměrná kombinovaná spotřeba tohoto vozu 6,6 l motorové nafty na 100 km. Při výpočtu cestovního krajský soud podpůrně z právní úpravy cestovních náhrad obsažené v § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, jakož i vyhlášce č. 440/2016 Sb. účinné od 1. 1. 2017. Vzdálenost z místa sídla zástupce k soudu činí cca 50 km. Krajský soud vycházel tedy z toho, že ustanovený zástupce spotřeboval na své cestě k jednání soudu (100 km cesta tam i zpět) cca 6,6 l motorové nafty při kombinované spotřebě). Spotřebované pohonné hmoty je třeba vynásobit částkou stanovené průměrné ceny za litr motorové nafty (28,60 Kč) podle § 4 písm. c) citované vyhlášky, tedy po zaokrouhlení celkem 189 Kč. Krajský soud přiznal žalobci též tzv. základní náhradu za ujeté kilometry (§ 157 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s § 1 citované vyhlášky), která je tvořena součinem počtu ujetých kilometrů a paušální částky 3,90 Kč/km, tedy celkem 390 Kč na cestu tam i zpět. Celkem činí náhrada cestovních výdajů 579 Kč za cestu k jednání krajského soudu dne 29. 8. 2017. Krajský soud dále přiznal ustanovenému zástupci náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání, a to celkem v rozsahu 4 půlhodin po 100 Kč, tedy celkem 400 Kč.

Ustanovenému zástupci žalobce tedy přísluší celkem na úhradě nákladů zastoupení částka 6179 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH ode dne 1. 5. 2017, krajský soud zvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň za úkon právní služby ze dne 29. 8. 2017 (účast u soudního jednání) a k tomu se vztahujících náhrad, tedy 21% z částky 2279 Kč, což činí 479 Kč. Odměna v celkové výši 6658 Kč bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, jak je ve výroku III. tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.